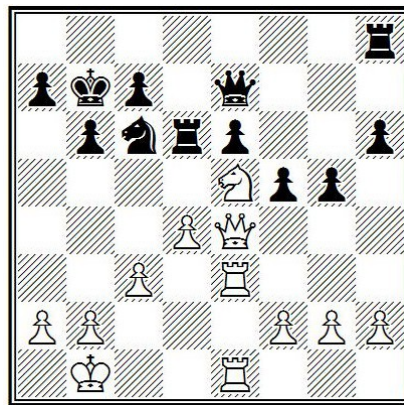

Vive la petite combinaison!

Het winnen van een stuk is vaak de beslissing in een partij. Ook bij Eeuwig Schaak. We hebben het dan natuurlijk niet over doelbewuste stukoffers, waarbij degene die het stuk geeft er meteen iets voor terugkrijgt (of in ieder geval denkt te krijgen). Meestal wordt het stuk verkregen door een “petite combinaison”, letterlijk een kleine combinatie, waarbij de ene speler de andere verrast door in twee of drie zetten een beslissende slag te slaan. Een voorbeeld daarvan is het volgende fragment, afkomstig van een partij, gespeeld op internet. De witspeler speelt onder de naam “Achja”.

25. Pe5xc6!, Td6xc6 (25... fxe4 26. Pxe7 en wit blijft een paard voor) 26. De4xf5, f6xe5
27. Te3xe7 en wit wint een pion. (Hele partij met analyse te zien op <https://schaken.chess.com/blog/achja/une-petite-combinaison---small-fireworks>, wie googlet op “petite combinaison schaken” komt ook bij deze partij terecht).

In deze partij levert het slechts een pion op, maar zo'n petite combinaison kan ook veel meer opleveren. Patrick Heijnen ontfutselde Hans Otten er zelfs een volle toren mee en dat leverde hem de partijwinst op. De meest bijzondere petite combinaison kwam van Jan Rijkse in zijn partij tegen John van Helden. Hij sloeg met zijn loper van e7 in op h3 en die loper stond meteen gedekt door een loper op c8. John van Helden was uiteraard stomverbaasd en wees Jan erop dat dat toch echt niet mocht van de bond. Jan had zijn verkeerde loper gepakt en wou eigenlijk met de loper op c8 inslaan. Dat mocht wel. Als John terugnam viel er een stuk op f3. John herstelde zich van het pionverlies, leek uitzicht op remise te hebben, maar liet zich in het eindspel verrassen door een tweede petite combinaison, die Jan dit keer geen pion, maar een dame opleverde. Daarmee was het pleit meteen beslecht. Vreemd genoeg leverde stukwinst in maar liefst twee partij geen vol punt op. Wim Soeters won in zijn partij tegen Cor Lazeroms een stuk, maar Cor wist het Wim daarna nog zo moeilijk te maken, dat het uiteindelijk nog remise werd. Nog sensationeler was de partij tussen Toon de Rooij en Ben Seleski. Toon won een stuk, probeerde Bens koning mat te zetten, maar die koning vluchtte naar voren tot vlakbij Toons koning en omdat Ben ook al binnen was gevallen met twee torens op de 2e rij kwam Toon daardoor dusdanig in de problemen dat Ben de partij zelfs nog wist te winnen. De partij tussen Ad Bruijns en Kees van Hogeloon was een stuk minder enerverend. Beide speler bedachten hele spannende zetten om er vervolgens toch maar van af te zien en voor een voorzichtig alternatief te kiezen, met remise als gevolg.

Stand B-manche aan kop na 5 van de 6 ronden:

1. Ad Bruijns 87
2. Patrick Heijnen 69
3. Kees van Hogeloon 61½
4. Jan Rijkse 58
5. Hans Otten 55

Sigmund

Peter de Wit

De partij tussen Ad Bruijns en Kees van Hogeloon...